

เพื่อนตอนพัก

เจสัน ไม่ชอบเล่นฟุตบอลเหมือนเด็กคนอื่นๆ

โดย แกรี คินนี-คอร์เนเลียส
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

ทุกวันในช่วงพัก เจสันนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ที่ร่มรื่นและอ่านหนังสือ เด็กคนอื่นๆ ส่วนใหญ่เล่นฟุตบอล เจสันเคยเล่นกับพวกเขามาก่อน แต่เขาไม่ชอบมันจริงๆ เขาวิ่งไม่เร็วหรือเตะบอลไม่เก่ง การอยู่ใกล้เด็กจำนวนมากที่วิ่งและตะโกนทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

แต่เจสันไม่ชอบความรู้สึกเหงาและถูกทิ้ง เด็กคนอื่นๆ ดูเหมือนจะสนุกกันมาก! เขาอยากจะสนุกสนานกับเพื่อนๆ ด้วย

วันหนึ่งในช่วงพัก เจสันเงยหน้าขึ้นจากหนังสือของเขา เขาสังเกตเห็นคิระนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะปิกนิก จากนั้นเขาก็เห็นมาร์คกำลังเตะก้อนหินชนกำแพง ทำไมพวกเขาไม่เล่นฟุตบอลเหมือนคนอื่นๆ?

วันรุ่งขึ้น เจสันสังเกตเห็นอีกครั้ง คิระกำลังอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะปิกนิกเหมือนเมื่อวาน มาร์คกำลังนั่งอยู่บนพื้น เขา

กำลังบิดหม้ออยู่ เจสันกลับไปอ่านหนังสือ แต่เขายังคงมองไปที่คิระและมาร์ค บางทีพวกเขาอาจจะชอบทำอะไรเงียบๆ เหมือนกัน

บ่ายวันนั้น เจสันคุยกับแม่ “ทุกวันในช่วงพัก ผมอ่านหนังสือ” เขากล่าว “แต่เด็กคนอื่นๆ เล่นฟุตบอล”

“ไม่มีอะไรผิดปกติกับสิ่งนั้นหรอกจ้ะ” แม่ยิ้ม “แม่ก็เหมือนกันเมื่ออายุเท่าลูก อ่านหนังสืออยู่เสมอ”

เจสันยิ้มเช่นกัน เขาชอบตอนที่เขากับแม่อ่านหนังสือด้วยกัน

“ผมนึกว่าผมเป็นคนเดียวที่ไม่ชอบฟุตบอลซะอีก” เจสันกล่าว “แต่มีเด็กอีกสองคนที่ไม่เล่นเหมือนกัน” เขาบอกแม่เกี่ยวกับคิระและมาร์ค

“บางทีลูกอาจจะเป็นเพื่อนพวกเขา” แม่พูด เจสันพยักหน้า “อาจจะ แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับ

พวกเขา”

“ลูกกับคิระต่างก็ชอบอ่านหนังสือ แต่นั่นเป็นสิ่งที่ลูกทำเองคนเดียว” แม่พูด “ลูกชอบทำอะไรอีกล่ะ?”

“ผมชอบเล่นหมากรุก” เจสันกล่าว “และมีกระดานหมากรุกที่โรงเรียน”

“อืม” แม่พูด “ลูกสามารถทำอะไรกับกระดานหมากรุกได้นั้น? ในช่วงพักบางที?” เธอแสร้งทำเป็นครุ่นคิด เจสันหัวเราะ “ผมคิดว่าผมนี่ก็ออกแล้วครับ”

วันรุ่งขึ้นเมื่อเสียงกริ่งดังขึ้นช่วงพัก เจสันคว้าชุดหมากรุก เขาเดินไปที่โต๊ะปิกนิกที่คิระกำลังอ่านหนังสืออยู่ เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น เขาก็ชูเกมขึ้น “อยากแข่งกันไหม?”

“คงได้” คิระพูด “แต่มีแค่เราสองคน”

“รอแป๊บนึงนะ” เจสันบอก เขาวิ่งไปหามาร์คซึ่งนั่งอยู่บนพื้นหญ้าอีกครั้ง

“เฮ้ มาร์ค” เจสันพูด “อยากเล่นหมากรุกสักไหม? เราจะแข่งกัน”

มาร์คยิ้ม “ฉันเล่นหมากรุกกับพ่อ” เขากล่าว “ฉันเก่งเรื่องนี้ใช้ได้”

“โอเค!” เจสันยิ้มกลับ “ไปเล่นกันเถอะ” ●
เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา